

Arrest

nr. 238 597 van 15 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 7 juli 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Waar verzoeker kritiek uit op de daadwerkelijkheid van het beroep, benadrukt de Raad dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

3. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland. Verzoeker betwist dit niet.

4. In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

De Raad merkt op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers status en waarvan hij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, in casu Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.). Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij slechts algemene landeninformatie aanhaalt met betrekking tot de levensomstandigheden van (erkende) vluchtelingen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 7 juli 2020 stelt verzoekende partij vooreerst te volharden in de in het verzoekschrift ontwikkelde motieven.

Verzoekende partij benadrukt *"haar kwetsbaar profiel (...) naar aanleiding van haar moeilijk levensparcours in het thuisland Irak dat echter ook een verlenging kende in Griekenland."* Ze licht toe er twee jaar te hebben verbleven en pas te zijn vertrokken toen ze te kampen had met de zelfmoord van een vriend en zelf vreesde eenzelfde wanhopige daad te stellen. Verzoekende partij geeft aan dat zij vreest in geval van terugkeer naar Griekenland in extreme armoede te moeten leven, hetgeen er volgens haar toe leidt in extreem gevaarlijke wijken te verblijven.

Verzoekende partij haalt tevens *"de nieuwe en verergerde actuele precaire toestand die aan de coronavirus crisis te wijten is"* aan. Ze wijst erop dat de grenzen gesloten blijven in Griekenland zodat een aankomst in Griekenland niet mogelijk is. Volgens verzoekende partij zullen de grenzen slechts geleidelijk aan terug opengaan en houdt dit geenszins in dat Griekenland toeristen zoals vroeger zal aanvaarden, noch dat toeristen zich zoals vroeger naar Griekenland zullen willen of mogen begeven, noch dat *"luchtmaatschappijen"* paraat zullen zijn om die bestemmingen te bedienen. Griekenland heeft dankzij drastische maatregelen de crisis vrij goed kunnen beheersen, doch bevindt zich, aldus verzoekende partij, in een verergerde financiële toestand die omwille van de beperkingen om te reizen nog erger kan worden. De inkomsten en de tewerkstelling in Griekenland zijn immers, zo licht verzoekende partij toe, grotendeels afhankelijk van het toerisme.

Verzoekende partij wijst er vervolgens op dat zij *"als erkende vluchteling – voor zover de status niet ingetrokken werd omwille van haar langdurig verblijf buiten Griekenland, heeft thans geen recht meer op materiële hulp die zes maand na de toekenning van de status stopgezet wordt, maar zal derhalve geen mogelijkheid hebben om aan een werk te geraken."* Een daling van het toerisme heeft, zo stelt verzoekende partij, een rechtstreekse impact op de officiële tewerkstelling, maar ook op het zwartwerk en in fine de bedelarij. *"De verzoekende partij heeft"*, zo luidt de pleitnota verder, *"als vreemdeling en vluchteling die de taal niet machtig is geen kans om in aanmerking te komen voor een job als een autochtoon er naartoe streeft, maar zal evenmin in die omstandigheden in aanmerking komen voor informeel werk."* Volgens verzoekende partij heeft *"de sanitaire crisis (...) daarnaast ook de grenzen van het gezondheidssysteem aanetoond, een systeem waartoe de armen geen toegang hebben"*. Verzoekende partij meent dat de beslissing van het Commissariaat-generaal deze elementen en de gevolgen van de crisis niet tegemoetkomt. Ze wijst vervolgens op en citeert enkele persartikels die naar haar mening haar argumentatie ondersteunen. Ze merkt op dat deze elementen ook in samenhang met de groeiende vijandigheid van de Grieken ten aanzien van al dan niet erkende vluchtelingen dienen te worden aanzien, een vijandigheid die volgens haar naar geweld uitgroeit. Verzoekende partij duidt er ook op dat de Europese Commissie Griekenland nogmaals heeft bekritiseerd nopens het beleid omtrent asielzoekers en migranten. Tot slot voert ze aan dat het Commissariaat-generaal met deze elementen en met de huidige crisistoestand geen rekening houdt.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar pleitnota geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die hetgeen in de beschikking van 22 juni 2020 en de bestreden beslissing *in concreto* met betrekking tot haar persoonlijke situatie en verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

De Raad herhaalt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar internationale beschermingsstatus en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekende partij, die in Griekenland in de vorm van subsidiaire bescherming internationale bescherming verkreeg, in haar pleitnota op algemene wijze erop aanstuurt dat haar internationale beschermingsstatus in Griekenland mogelijks is ingetrokken omwille van haar langdurig verblijf buiten Griekenland, wijst de Raad erop dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu* -uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers en het staat genoegzaam vast dat verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen, hetgeen overigens door verzoekende partij zelf niet wordt betwist-, het aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij in Griekenland actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

De Raad wijst er vervolgens op dat landeninformatie -zoals die door verzoekende partij bijgebracht omtrent o.a. de impact van de covid-19 pandemie op Griekenland, o.a. op het toerisme aldaar en (derhalve ook) de financiële situatie van het land en de gebrekkige gezondheidszorg die door covid-19 nog meer wordt blootgelegd, alsook wat (politie) misbruiken van en geweld jegens vluchtelingen betreft-, weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch die informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat, *in casu* Griekenland, internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, rechtspraak waar in de beschikking van 22 juni 2020 reeds naar werd verwezen. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asiolverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat, aldus het Hof van Justitie, wanneer de verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt evenwel niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, C-318/17, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 e.v.).

De verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier evenwel geheel in gebreke. Zij komt immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het verwijzen naar algemene informatie omtrent de huidige algemene (crisis)situatie in Griekenland. Ze laat evenwel na deze algemene informatie en beweringen met betrekking tot haar persoonlijke situatie *in concreto* aannemelijk te maken.

Zo is haar vrees in geval van terugkeer naar Griekenland in extreme armoede te moeten leven en aldaar geen materiële steun te mogen vinden, net als haar algemeen betoog dat ze er niet aan werk zal geraken, hypothetisch en louter gesteund op persoonlijke vermoedens en veronderstellingen, doch niet op eigen, concrete en persoonlijke ervaringen. De Raad beklemtoont in dit verband de pertinente motivering in de bestreden beslissing, en stelt vast dat verzoekende partij hieraan geen afbreuk doet en er geen ander licht op werpt, waar wordt vastgesteld: *“Wat de huisvesting betreft, erkent het CGVS dat de omstandigheden in Griekse vluchtelingenkampen moeilijk zijn. Tijdens de procedure om internationale bescherming verbleef u anderhalf jaar in een tent (CGVS, p.5). Na het verkrijgen van internationale bescherming verbleef u met de hulp van een organisatie in een hotel. U heeft in Griekenland steeds een dak boven uw hoofd gehad. U stelt dat de Griekse overheid u geen bescherming biedt. Van iemand die internationale bescherming krijgt, kan verwacht worden dat diegene de nodige inspanningen levert om de rechten die met de internationale bescherming gepaard gaan, te doen gelden. U verklaart duidelijk en ondubbelzinnig dat u niet van plan was in Griekenland te blijven en een leven op te bouwen, u bleef in Griekenland tot u de subsidiaire beschermingsstatus verkregen had (CGVS, p.6, p.9). Na de toekenning van uw status zocht u niet naar huisvesting, leerde u geen Grieks en vroeg u geen arbeidskaart aan (CGVS, p.6-7, p.9). U leverde niet voldoende inspanningen om uw rechten in Griekenland uit te oefenen. U toont niet aan dat de Griekse overheid u geen bescherming biedt.”* (eigen onderlijning).

3.3. Betreffende verzoekende partij haar argumentatie omtrent de huidige verergerde actuele precaire (financiële) situatie ingevolge ‘de coronavirus-crisis’, merkt de Raad op dat verzoekende partij bezwaarlijk ernstig de commissaris-generaal kan verwijten in diens bestreden beslissing van 7 februari 2020, toen er van de Covid-19 pandemie nog geen sprake was, laat staan van de grootschalige crisis die corona met zich heeft meegebracht -uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt in dit verband o.a. overigens dat er in Griekenland in februari 2020 pas een eerste gerapporteerde geval van Covid-19 was-, hier geen rekening mee te hebben gehouden. Met haar verwijzing naar rapporten en artikelen betreffende o.a. de situatie in Griekenland sedert de uitbraak van de COVID-19-pandemie, toont verzoekende partij daarenboven hoe dan ook niet aan dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Griekenland een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad merkt bovendien op dat geen enkele informatie waartoe zij toegang kan hebben, erop wijst dat Griekenland door deze pandemie meer dan België zou worden getroffen.

Waar verzoekende partij opwerpt dat de grenzen gesloten zijn zodat een vertrek naar en aankomst in Griekenland niet mogelijk zijn, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De kritiek van verzoekende partij dienaangaande is in het kader van onderhavige procedure niet dienend.

3.4. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in de eerder door haar (in het verzoekschrift) uiteengezette motieven en het opwerpen van algemene stellingen, o.a. met betrekking tot haar ‘kwetsbaar profiel’ dat zij niet nader concreet toelicht en onderbouwt, zonder echter daadwerkelijk concrete en dienstige opmerkingen met betrekking tot de beschikking van 22 juni 2020 en de bestreden beslissing te formuleren (die deze in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen). Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS